

ประโยค ป.ธ. ๔

แปล มคธเป็นไทย

สอบ วันที่

๒๕๖

๑ ทวีสุ จ ปเนเตสุ กम्मเปถสุ กุสลกम्मเปถา สุจริตานีติปิ วุจจนฺติ อิตเร ทุจจริตานีติ ฯ
 ตตถ ทุจจริตํ อกรณียตฺตา น กตตพฺพํ อิตรํ กรณียตฺตา กตตพฺพํ ฯ กรณียํ กโรนฺโต ทิ
 อตฺตานุวาทาที น ปาปฺณาติ กโรนฺโต ปาปฺณาติ ฯ เตนาท ภควา ทุงฺกุตฺตเร อานนฺทสุตฺเต
 เอกํเสนาหํ อานนฺท อกรณียํ วทามิ กายทุจฺจริตํ วจฺจิตฺตํ มโนทุจฺจริตํ ฯ ยทิทํ อานนฺท
 มยา เอกํเสน อกรณียํ อกฺขาตํ กายทุจฺจริตํ วจฺจิตฺตํ มโนทุจฺจริตํ ตสฺมี อกรณียเ
 กยิรมาเน อयํ อาทินฺโว ปาฏิกงฺข อตฺตาปิ อตฺตานํ อุปวทติ อนฺุวิจฺจ วิญญู ครหฺนติ ปาปโก
 กิตฺติสทฺโท อพฺภุคฺคจฺจติ สมฺมุฟฺโห กาลํ กโรติ กายสฺส ฆาธา ปรมฺมรณฺนา อปายํ ทุคฺคตี
 วินิปาตํ นิริยํ อุปฺปชฺชตีติ จ เอกํเสนาหํ อานนฺท กรณียํ วทามิ กายสุจฺจริตํ วจฺจิตฺตํ
 มโนสุจฺจริตํ ฯ ยทิทํ อานนฺท มยา เอกํเสน กรณียํ อกฺขาตํ กายสุจฺจริตํ วจฺจิตฺตํ มโนสุจฺจริตํ
 ตสฺมี กรณียเ กยิรมาเน อยํ อานิสฺโส ปาฏิกงฺข อตฺตาปิ อตฺตานํ น อุปวทติ อนฺุวิจฺจ วิญญู
 ปสฺสํนฺติ กลฺยาณํ กิตฺติสทฺโท อพฺภุคฺคจฺจติ อสมฺมุฟฺโห กาลํ กโรติ กายสฺส ฆาธา
 ปรมฺมรณฺนา สุคฺตี สคฺคํ โลกํ อุปฺปชฺชตีติ จ ฯ

[๒๕๖] ทวีสุ จ ปเนตสุ กมมปะเถสุ กุสลกมมปะธา สุจจริตานีติปิ วุจจนฺติ อิตเร
ทฺวจจริตานีติ ฯ ตตฺถ ทฺวจริตํ อกรณียตฺตา น กตฺตพฺพํ อิตฺรํ กรณียตฺตา กตฺตพฺพํ ฯ กรณียํ
กโรหนฺโต ทิ อตฺตทานุวาทาที น ปาปฺณาติ กิโรหนฺโต ปาปฺณาติ ฯ เตนหาท ภควา ทฺวงคฺคตฺตเร
อาหนฺทสุตฺเต เอกํเสนาหํ อาหนฺท อกรณียํ

[๒๕๖] ก็แลในกรรมบถทั้ง ๒ นั้น กุศลกรรมบถ เรียกว่าสุจริตบ้าง อกุศลกรรมบถ
นอกจากนี้ เรียกว่า ทฺวจริต ฯ ในสุจริตและทฺวจริตทั้ง ๒ นั้น ทฺวจริตบุคคลไม่ควรทำ เพราะเป็น
กรณียกิจ, สุจริตนอกจากนี้ บุคคลควรทำ เพราะเป็นกรณียกิจ ฯ จริงอยู่ บุคคลเมื่อทำ
กรณียกิจ ย่อมไม่ถึงอาทินพมิตีเตยนตนเองเป็นต้น เมื่อทำกรณียกิจ ย่อมถึงอาทินพนั้น ฯ
ด้วยเหตุนั้น พระผู้มีพระภาค จึงตรัสไว้ในอาหนฺทสุตฺรทฺกนิบาตอังคฺตตรนิกายว่า "อาหนฺท
เรากล่าวกายทฺวจริต วจีทฺวจริต มโนทฺวจริต ว่าเป็นกรณียกิจโดยส่วนเดียว ฯ

วามิ กายหุจจริตฺ วจีหุจจริตฺ มโนหุจจริตฺ ฯ ยทิทํ อานนฺท มยา เอกังเสน อกรณียํ อกฺขาตํ
 กายหุจจริตํ วจีหุจจริตํ มโนหุจจริตํ ตสฺมี อกรณียเ ย กยิรมาเน อยํ อาทีนโว ปาฎิกงฺโข
 อตฺตปิ อตฺตทานํ อุปวทติ อนุวิจฺจ วิญญู ครหฺนติ ปาปโก กิตฺติสทฺโท อพฺภุคฺคจฺจติ สมนฺมุฬฺโท
 กาลํ กโรติ กายสฺส เภทา ปรมฺมรณฺา อปายํ หุคฺคตี วินิปาตํ นิริยํ อุปฺปชฺชตีติ จ เอกังเสนาทํ
 อานนฺท กรณียํ วามิ กายสฺจจริตํ วจีสฺจจริตํ มโนสฺจจริตํ ฯ ยทิทํ อานนฺท มยา เอกังเสน
 กรณียํ อกฺขาตํ กายสฺจจริตํ วจีสฺจจริตํ มโนสฺจจริตํ ตสฺมี กรณียเ ย กยิรมาเน อยํ อาทีนโส
 ปาฎิกงฺโข อตฺตปิ อตฺตทานํ น อุปวทติ อนุวิจฺจ วิญญู ปสฺสนฺติ กลฺยาณํ กิตฺติสทฺโท
 อพฺภุคฺคจฺจติ อสมฺมุฬฺโท กาลํ กโรติ กายสฺส เภทา ปรมฺมรณฺา สฺคตี สคฺคํ โลกํ อุปฺปชฺชตีติ
 จ ฯ

อานนท เมื่อบุคคลทำกายหุจจริต วจีหุจจริต มโนหุจจริต ที่เรากล่าวว่าเป็นกรณียกิจโดยส่วนเดียว
 อาทีนพดังต่อไปนี้ อันผู้นั้นพึงหวังได้ คือ: ๑. แมตฺนเอง ย่อมตติเตยนตนได้, ๒. ผู้รู้ใคร่ครวญ
 แล้ว ย่อมตติเตยน, ๓. ชื่อเสียงอันชั่ว ย่อมกระฉ่อนไป, ๔. ย่อมหลงทำกาลกิริยา, ๕. เบื้องหน้า
 แต่ตายเพราะกายแตก ย่อมเข้าถึงอบาย หุคฺคตี วินิปาต นรค" ดังนี้, และว่า "อานนท เรากล่าว
 กายสฺจจริต วจีสฺจจริต มโนสฺจจริตว่าเป็นกรณียกิจโดยส่วนเดียว ฯ อานนท เมื่อบุคคลทำกาย
 สฺจจริตวจีสฺจจริต มโนสฺจจริต ที่เรากล่าวว่า เป็นกรณียกิจโดยส่วนเดียว อาทีนสงส์ดังต่อไปนี้ อันผู้
 นั้นพึงหวังได้ คือ :๑. แมตฺนเอง ย่อมตติเตยนตนไม่ได้, ๒. ผู้รู้ใคร่ครวญแล้ว ย่อมสรรเสริญ,
 ๓. ชื่อเสียงอันดี ย่อมขจรไป, ๔. ย่อมไม่หลงทำกาลกิริยา, ๕. เบื้องหน้าแต่ตายเพราะกาย
 แตก ย่อมเข้าถึงสุคฺคตี โลกสววรรค" ดังนี้ ฯ